

Identifikation med jaget

Välkomna, mina käraste vänner. Ni är alla välsignade, var och en av er. Välsignad är denna stund! Må ni alla återigen dra nytta av dessa ord, även om den verkliga förståelsen ofta kommer först senare, när ni når de nivåer inom er som innehållet i ett visst föredrag gäller för.

När ni upptäcker era motsvarande inre konflikter, då blir dessa föredrag verkligen meningsfulla. Ibland sker detta först år efter att man har hört eller läst ett föredrag. Men när det faktiskt sker, uppnås en helt ny förståelse. Då förstår ni skillnaden mellan intellektuell och känslomässig förståelse.

För mina nya vänner kommer detta föredrag inte att vara lätt att följa, av precis den anledning som just nämndes. Även de som redan följer denna väg kan inte alltid riktigt förstå materialet. Hur mycket svårare är det då inte för någon som inte är engagerad i ett inre utforskande. Inte ens en intellektuell förståelse är möjlig om man inte är bekant med föredragen som leder fram till detta föredrag. Ni kan likväl fortfarande känna ett djupt inre eko från någon tanke som framförs här, som förr eller senare kan hjälpa er fram till denna befrielseväg. Ett frö kanske sås som senare bär frukt.

Och nu, mina vänner, skulle jag vilja diskutera ett ämne som jag tidigare inte har gått in på: Att identifiera sig med sig själv, i motsats till att identifiera sig med andra. Förra gången talade jag om mänsklighetens relation till tiden. Jag sa i princip att människor mycket sällan lever i nuet. De pressar sig in i framtiden. De drar sig tillbaka in i det förflutna. Dessa två motstridiga rörelser sker ofta samtidigt. I båda alternativen strävar man bort från nuet.

Det är endast när du lever i nuet som du lever i verkligheten. Du kan inte leva i verkligheten när du stretar in i framtiden, för en sådan framtid kanske aldrig kommer att utspela sig på just det sätt som du hoppas på, föreställer dig eller är rädd för. Men låt oss teoretiskt säga att det vore möjligt att föreställa sig framtiden precis som den kommer att bli – vilket givetvis aldrig kan vara fallet. Även då lever du fortfarande i en illusion, eftersom utfallet inte äger rum i den stund som du tänker på det. Framtiden upplevs därför inte i verkligheten, utan bara i fantasin.

På samma sätt skulle du, om du försöker leva i det förflutna, även om du försöker uppleva det igen precis så som det var – om detta vore möjligt, vilket det återigen inte är – fortfarande leva i en illusion, eftersom denna stund när du erinrar dig det utgör ett nytt tidssegment. Du reagerar i fantasin, lever i fantasin och inte i nuets verklighet. En av verklighetens egenskaper är dess ständigt flödande tillstånd; den är inte statisk.

Man kan givetvis inte exakt duplicera det förflutna mer än att man kan föreställa sig en framtid och leva den. Dina egna färgade glasögon, härrörande från dina begär och rädslor, förvränger verkligheten och gör dig blind för faktorer som fanns, eller kommer att finnas, inbegripet förändringar i ditt eget sinnes- och känslotillstånd, även om du avsiktligt försöker förneka dem och därmed hämma ditt växande – för att leva din fantasi. Det finns en rädsla för att låta det naturliga tidsflödet bli en del av din själ på grund av dina missuppfattningar.

Om ni kunde lita på tidens flöde, den goda kvaliteten i dess rörelse samt växandet som det kan främja, skulle ni kunna tillåta er att bringa era inre förmågor i harmoni med det. Ni skulle då inte behöva manipulera tiden genom att hålla den tillbaka eller pressa den framåt. Ni skulle inte behöva vara rädda för eller önska er en uppfyllelse i framtiden. Inte heller skulle ni behöva vända er tillbaka in i det förflutna för att bli uppfyllda. Detta sker trots allt bara för att ni inte litar på framtiden; ni litar inte på er själva för att leva i nuet när framtiden kommer.

Denna misstro är ofta delvis berättigad, eftersom era destruktiva, orealistiska uppfattningar och inställningar förhindrar uppfyllelsen i nuet. Men genom att antingen dra sig tillbaka in i det förflutna eller försöka trycka sig fram in i framtiden, söker man fel lösning för dessa hinder. Du söker en enkel utväg i stället för att ta itu med det som hindrar dig från att leva så fullt som du är menad att göra.

För att kunna leva i nuet, i verkligheten, behöver man ha en klar känsla av sin egen verklighet. Alltför ofta saknar ni det. Faktum är att de flesta människor inte upplever sig själva i verkligheten. Detta sker mestadels genom en subtil process. Den kan sällan pekars ut eller bevisas, förutom i mycket framskridna tillstånd. De flesta av er är troligen övertygade om att ni visst har en känsla av er egen verklighet, men när man närmare undersöker vissa symptom, kommer ni till sist att upptäcka att ni inte har det. Upptäckten utgör alltid det första steget i riktning mot att avlägsna ett destruktivt tillstånd.

Alla mina vänner har gått igenom liknande erfarenheter tidigare. Utåt sett och medvetet tycktes ingenting indikera att något inte stod rätt till. Du var övertygad om att allt var bra med dig i ett visst avseende. Först efter närmare inspektion fann du, djupt dolt, att själva motsatsen var sann.

Du förstod då hur denna dolda förvrängning förstörde så många möjligheter till att leva fullt ut, till lycka och mening.

Att upptäcka det som är, kan aldrig skada er. Det är *att inte se* som i själva verket skadar er! Ni kommer så småningom att upptäcka detta.

Innan jag talar vidare om att identifiera sig med jaget, skulle jag vilja beskriva några symptom genom vilka ni kan börja upptäcka att ni inte lever i nuet och därför inte känner er verkliga. Det grövsta symptomet är att inte känna att er egen död utgör en verklighet. Att uppleva sig som dödlig är inte negativt eller sjukligt, som man ofta tror. En realistisk förnimmelse av sin egen dödlighet är aldrig en börda. Det är aldrig deprimerande och framkallar aldrig rädsla. Det förminskar aldrig nuet, inte heller livets verklighet, oavsett vilken uppfattning man hyser om livet efter detta. Tvärtom. De som aldrig upplever dödligheten som verklig, är sjukligt rädda för döden. För om du inte känner att det är verkligt att du är dödlig, kan du omöjligen känna att det är verkligt att du lever.

Det finns naturligtvis många andra, mindre extrema symptom som indikerar en bristande identifikation med jaget. I ett flyktigt ögonblick kan du exempelvis upptäcka att *hur* dina tankar, känslor eller ord i en konversation *framträder* är viktigare än vilka de egentligen är. Distinktionen är inte lätt att göra eftersom den är subtil, men när du väl upptäcker den, blir den tydlig och kommer ofrånkomligen att visa dig den väsentliga skillnaden mellan att identifiera sig med jaget och med andra, mellan att uppleva sig själv som verklig och att inte göra det. Även de mest livsviktiga känslorna, tankarna och inre upplevelserna skiftas ofta på det här sättet, för att uppnå en effekt, för att göra intryck på andra.

Eller du kan på ett flyktigt och diffust sätt upptäcka att din inställning vad gäller dina handlingar, tankar och känslor styrs av tanken att "Om andra bara kunde se mig agera, tänka och känna på det här sättet". Vid en sådan upptäckt, kommer du att lägga märke till att du skiftar din identitetskänsla från dig själv till andra. Din känsla av din egen verklighet blir därför beroende av andra. Du lever genom andra.

Mina vänner, jag vill här inte bli missförstådd. Jag vill inte att ni ska tro att jag tillrättavisar er när jag nämner dessa symptom och att ni uppmanas att snabbt förändras. Precis som med alla andra inre förvrängningar som vi har ägnat åt oss på denna väg, skulle det bara förvärpa tillståndet om ni på ett forcerat och medvetet sätt försöker avlägsna denna förvrängning, eftersom ni då skulle identifiera er med mig i stället för med er själva. Ni lyder bara en annan auktoritet. Ni har bara skiftat er identifikation.

Snarare än att omedelbart försöka rätta till vad ni observerar, välkomna det som ett symptom som, likt en väl snitslad väg, kommer att leda er till en djupare förståelse och medvetenhet om er själva.

Och nu ska vi närma oss ämnet identifikation mer direkt. Er nuvarande psykologi har naturligtvis i viss grad behandlat detta ämne, men jag skulle vilja gå in lite djupare i det.

När spädbarnet föds och växer till ett barn, är dess ego fortfarande så svagt att det inte kan upprätthålla sig självt. Som vi har diskuterat i andra sammanhang, är barnet beroende av den mäktigare vuxna världen. Alla förstår detta beroende. Barn är beroende för att få näring, skydd mot faror, omhändertagande.

Men de subtila kropparna har sitt eget liv, som fungerar enligt lagar som liknar de fysiska lagarna. Barnet är inte beroende bara vad gäller dess fysiska existens, utan också vad gäller dess emotionella, intellektuella och andliga existens. Barn behöver kärlek lika mycket som de behöver mat. De kan inte erhålla något av detta enbart från frukterna av sina egna resurser.

Mogna vuxna individer väntar dock inte hjälplöst på att vara älskade. Kärlek kommer till dem genom deras egen förmåga att älska och relatera. De känner sig aldrig osäkra och hjälplösa för att de inte har kärlek. Närhelst ni hittar en sådan osäkerhet inom er, vet ni nu att den indikerar en emotionell omognad. Kärlek är en grundläggande ingrediens i livet. Men barnets svaga ego är i verkligheten beroende. Den mogna vuxna individen är inte mer beroende av andra vad gäller kärlek än vad gäller det fysiska uppehållet.

På liknande sätt är barn inte förmögna att forma sina egna idéer. De kan inte skilja mellan förstånd, sunt förnuft, logik och deras motsatser. De är beroende av att bli försedda med idéer och principer som tjänar som vägvisare för att växa upp. Att neka barn sådana vägvisare skulle inte främja deras självständighet. Tvärtom, om man låter barn svälta, blir de inte bättre rustade att klara kampen för tillvaron. Om man inte ger barn kärlek, blir de inte mer förmögna att älska. Sanningen är helt den motsatta. Endast när barn växer, förutsatt att växandet sker på ett organiskt sätt, kommer de gradvis att klippa av banden till föräldrarna genom att stå på egna ben ekonomiskt, genom att utveckla sin förmåga att älska så att de inte är beroende av att kärlek ges till dem, genom att urskilja bland idéerna som de har lärt sig och förkasta det som de inte kan acceptera eller kanske återvända till samma idéer efter att de själva har upptäckt dem.

Denna process upprättar själen och anden. Beroendebandet till föräldraauktoriteterna har klippts av. Den sunda anden kommer att klippa av detta band även om föräldrarna inte uppmuntrar ett sådant avskiljande utan girigt försöker hålla det intakt.

Den ande, eller själ, som är belastad med olösta problem kommer dock inte att vilja klippa av detta band, utan gör i stället sitt bästa för att bevara det, ofta på vanskliga, dolda och förvrängda sätt. Att vara känslomässigt självständig missförstås tyvärr ofta som isolering, medan att dra sig tillbaka från inblandning samtidigt som man frenetiskt håller fast vid ett beroende tolkas som en förmåga att älska. Om ni funderar på ovanstående, kan ni inte undgå att se att själva motsatsen gäller. Mogna människor står, i det yttre och i det inre, på egna ben, och den hållningen tillåter ett ömsesidigt utbyte i relationer.

Under den inre och omedvetna vägran att klippa av banden till de beskyddande auktoriteterna, finns det en identifikation med sådana auktoriteter. Barn behöver goda exempel för att forma sitt ego, vilket senare gör det möjligt för dem att stå själva. Men om det goda exemplet endast tjänar till att vidmakthålla identifikationen och därigenom förhindra identifikationen med det egna jaget, har det ursprungliga syftet missförstått. I detta fall vill barnen bli den förälder som de positivt identifierar sig med och försöker senare att vara den föräldern, snarare än att finna och vara sig själva.

Det är viktigt att förstå att en sådan identifikation inte alls behöver vara uppenbar på ytan. Det är också nödvändigt att leta efter negativa identiteter. Man kan med andra ord på en omedveten nivå också identifiera sig med en förälder som man hatar och definitivt inte vill efterlikna. I själva rädslan för att någonsin vara som denna förälder, tillsammans med misstankar om att man kanske är det, finns det en inbäddad identifikation, med kanske en vag förnimmelse av att denna förälder kanske faller bättre ut trots egenskaper som inte är älskvärda. Kort sagt, hela denna upptagenhet kan, dock mycket ofta omedvetet, vara en negativ identifikation. Bandet till den oönskade föräldern kan vara ännu svårare att klippa av än bandet till en förälder man håller kär. Det är mycket viktigt att förstå detta, mina vänner.

För barnet är en positiv identifikation önskvärd. För en vuxen är en positiv identifikation ofta lika oönskad som en negativ, eftersom båda hindrar jagets utveckling.

Jag skulle varna er för att försöka bedöma eller utvärdera hur ni identifierar er med andra enbart med ert intellekt. Detta kan vara mycket vilseledande. Endast ett omfattande arbete med detta ämne kommer att avslöja sanningen. Du kan medvetet beundra och önska efterlikna den ena föräldern och förakta den andra. Under detta arbetes gång har många av er dock upptäckt att ni har inställningar och beteendemönster som liknar dem hos den föraktade föräldern. Detta kom ofta som en chock. Men sådana insikter indikerar att du identifierar dig med just den förälder som du minst önskar vara. Akta er alltså för snabba bedömningar.

Föräldrarna, som var de ursprungliga objekten för identifikationen, ersätts omedvetet med andra. Sådana substitut förekommer ofta inte bara bland individer, utan också bland nationella, religiösa och politiska grupper. I denna psykologiska förvrängning kan även minoritetsgrupper, som gör uppror mot majoriteten, tjäna individer som medel att identifiera sig med. Konformitet följer av behovet att identifiera sig med någon som har mer makt. Anpassning kan ske under skenet av att inte anpassa sig, särskilt om en sådan individualism är mycket spänd och man gör en alltför stor sak av den. En upprorisk minoritet tror således ofta att de är fria och de trotsar en konformitet enligt alla yttre framträdanden. Men närhelst det finns ett starkt behov av att bevisa att något existerar, kan man utan tvivel hitta en spricka under ytan.

Sant oberoende, fria individer behöver inte demonstrera detta. De behöver inte vara militanta kring det. En rebellisk, trotsig minoritet kan alltså mycket väl tjäna som ett auktoritetssubstitut att identifiera sig med.

Människor kan också identifiera sig med en god sak. Oavsett hur god saken kan vara i sig, finns det en skada om den tjänar som ett substitut för att identifiera sig med sitt jag. Skadan ligger inte i att man omfamnar denna värdiga sak, tror på den och arbetar för den – allt detta skulle mycket väl kunna göras med en inre frihet – utan den ligger i behovet av att ersätta något annat än dig själv att luta dig mot, för att du inte har funnit var inom dig som du fortfarande är lika svag som ett barn. Så länge du inte har förstått din dolda motivation för att omfamna saken, är du fortfarande tvungen att identifiera dig med en yttre auktoritet.

Jag förespråkar inte ett liv där ni separerar er från alla idéer, grupper, lojaliteter eller en god sak. Detta skulle vara att isolera sig och även oansvarigt mot samhället. Men det är en stor skillnad, mina vänner, mellan att omfamna en sak utifrån en sund övertygelse och inre frihet, där du erhåller ditt uppehälle utifrån dina inre resurser, och att använda den värdiga saken för att ersätta källan som finns inom dig och som väntar på att bli tappad.

Den extrema formen av att identifiera sig med andra på grund av ett svagt ego är att ställa in sig i den allmänna åsikten och efterapa andras synsätt. Detta tillstånd finns hos nästan varje människa, i en eller annan form, endast på ett subtilt sätt som är svårt att upptäcka. Detta innebär absolut inte att det inte är viktigt att upptäcka det och växa ur det.

För en tid sedan höll jag ett föredrag om självalienation. Det finns givetvis en koppling mellan detta ämne och det vi diskuterar, även om de inte är desamma. Självalienationen har sin grund i att man misslyckas med att identifiera sig med jaget. Självalienationen är med andra ord en verkan, medan identifikationen med jaget är en orsak. Närhelst du upptäcker ett känslomässigt beroende av andra, kan du vara säker på att du i vissa avseenden har misslyckats med att upprätta

din egen jagförnimmelse. Närhelst du känner en vag rädsla för att andra inte ska förse dig med det som du behöver och förväntar dig av dem – vare sig det är ekonomisk hjälp, godkännande, kärlek eller acceptans – närhelst en oro indikerar att du har att göra med mer än det naturliga behovet av mänskligt ömsesidigt beroende, som aldrig ger upphov till oro eller andra negativa känslor, skulle du mycket väl kunna visualisera ett behov av att ta emot ditt inre livsblod från källor utanför dig själv. Att ett sådant tillstånd inte är naturligt eller nödvändigt behöver knappast betonas, när man väl ser det klart. Från den insikten följer att du kan förändras, att du inte behöver leva i ett sådant lönlöst beroende som försvagar snarare än stärker dig.

Förbise inte ert uppror mot behovet av att vara accepterade eller att andra är eniga med er. Ni vet från tidigare erfarenheter att bakom ett sådant uppror hittar man mycket ofta ett krävande behov av just det man gör uppror mot.

När den emotionella och andliga navelsträngen inte har klippts av, kan jaget omöjligt växa. Det kan endast växa i en mycket begränsad grad, på samma sätt som barnet i moderns livmoder endast kan växa till en viss punkt. För att ett fortsatt växande ska kunna ske, behöver barnet utvecklas, navelsträngen behöver klippas av. Först då är det möjligt att fortsätta att växa fysiskt.

Processen skiljer sig inte från den inre personligheten. När den inre navelsträngen inte har klippts av, är du i den sannaste bemärkelsen beroende av andra för din rätt att existera. Alla de psykologiska aspekterna av blidkande, svikande och självalienation indikerar helt enkelt att du ännu inte har kunnat identifiera dig med dig själv – åtminstone inom vissa områden. Du har därför ingen känsla av din egen verklighet och kan inte uppleva varje levande ögonblick i sin fullhet.

Varhelst det finns en sådan bristande jagförnimmelse, ett sådant beroende av andra, kan du inte undgå att upptäcka att du försöker använda andra. Eftersom du dömer ut dig själv till att leva ett parasitiskt liv, kan du inte annat än att använda dem som du är beroende av. I detta dolda användande kan förvrängningen av din inbillade ”kärlek” upptäckas. Du förespeglar en kärlek när du bara behöver och måste utnyttja, eftersom du känner att du sjunker utan sådana manipuleringar. Du känner att du inte har någon annan verklighet än den verklighet du tilldelas av andra.

Ju mer du använder dem du behöver, desto svagare blir du och desto mer tror du därför att du behöver andra för att stärka dig.

Att leva i nuet är att leva i tidens våg. I er dimension flödar tiden i en viss rytm. Denna rörelse kan konstateras av årstiderna, av dag och natt, av planeternas positioner som oupphörligt kretsar genom rymden. Deras rörelser skapar rytmiska vågor. Under århundradena har mänskligheten i en

mycket liten grad förnummit vissa lagar för tidens rytmiska rörelse, till exempel i astrologin. Endast en mycket begränsad förståelse har dock erhållits här. Men alla vet och uttrycker ofta denna förnimmelse i termer av goda eller dåliga tider. Vadhelst man gör under goda tider får goda resultat. Man känner sig friare än vanligt, trots problematiska omständigheter. Man har en hoppfull utblick och uppfyllelsen infinner sig åtminstone i en viss grad. Och sedan finns det tider på vågens nedåtgående kurva när allting tycks gå fel. De som uthärdar med en helhjärtad önskan om att se sig själva i sanning kommer förr eller senare att komma till dessa så kallade dåliga tider. Dessa utgör i själva verket manifestationer av den disharmoni som människor har skapat i sin relation till tiden. När dessa perioder ger seger och förståelse, kommer den rytmiska nedåtgående kurvan inte längre att upplevas som deprimerande, upprörande eller ofördelaktig. Varje levande ögonblick, till fullo upplevt i nuets verklighet, kommer då att ge ett äventyr, en fridfull, harmonisk hänryckning, ett givande livskraftigt liv.

Men detta kan inte ske om ni inte först lär er att förstå och utvärdera er negativitet och därmed era dåliga tider. Ni kommer då att vara i harmoni med er tidsdimension. Du kommer då att uppleva dig själv i verkligheten. Denna frid, detta inre ankare, kan inte beskrivas i ord. Det kan omöjligen ersättas med något annat mål.

Det finns rikedomar inrymda i varje enskild själ. De finns där till ert förfogande. Det är ofta sorgligt för oss att se hur människor vänder sig i fel riktning för att söka den uppfyllelse som de vagt förnimmer existerar. För bara när du har hämtat från din inre rikedom, kommer du att sluta att sträva bort från nuet och upphöra med att vara fjärrad från dig själv. Du kommer inte att erhålla detta uppehälle från andra källor. Så länge du förblir beroende av en främmande livskälla, behöver du tillgripa all möjlig taktik som försvagar ditt verkliga jag ännu mer.

Det är så viktigt att förstå inombords det jag förklarade för er om att använda andra. Tillämpa inte mina ord bara på hur detta manifesteras i dess ytterlighet utåt sett; försök att se den mer subtila versionen där du behöver använda andra eftersom ditt liv tycks vara beroende av dem. Du drar därför slutsatsen att du behöver ha kontroll. Så många av mina vänner har börjat se denna starka inre tendens att behöva ha kontroll. Varje enskild individ tillgriper olika medel för att utöva kontroll. Var och en av er behöver nu finna hur detta gäller för dig, vilka dina särskilda medel är, hur du är rädd för att förlora kontrollen, hur relationer förstörs genom en ömsesidig strid om kontroll där var och en agerar som om det vore en kamp för överlevnad, hur problemen förvrängs i denna orealistiska kamp för överlevnad, hur ömsesidighetens växande och uppfyllelsen förstörs. Kontrollbehovet får dig att manipulera andra, dig själv och dina livsviktiga naturliga känslor. Genom själva den här processen kan jaget inte utvecklas på ett starkt, fritt och självständigt vis.

Varhelst ni upptäcker ett strängt behov av kontroll – över andra, över en situation, över en relation – har ni en direkt ledtråd till er bristande identifikation med er själva. Om ni tittar på denna tendens ur det perspektiv som här diskuteras, om ni använder dessa små ledtrådar som utgångspunkter och förstår skadan i hämningen av det inre växandet, kommer ni utan tvivel att nå kärnan i er avsiktliga självförnekelse, som orsakar så mycket onödiga svårigheter. Ni kommer då att börja kunna ta fram ert verkliga jag. Detta kommer att bli lättare än vad det var att hitta de negativa omständigheterna. Men först behöver ni bli fullt medvetna om hur ni parasitiskt klamrar er fast vid andra, hur ni identifierar er med andra och är beroende av dem på ett eller annat sätt. Ni kommer att se banden som ni hittills har vägrat att klippa av och vars rötter ni följaktligen inte kunde fastställa inom er. När dessa rötter väl har upptäckts, blir det relativt lätt att klippa av banden och bli dig själv.

Och nu, mina vänner, har ni några veckor att fundera på detta föredrag. Eftersom ni kommer att ha möjlighet att ställa frågor avseende varje föredrag under diskussionerna, kommer vi nu att behandla frågor som inte har med detta föredrag att göra.

FRÅGA: Skulle du vilja förklara fenomenet sömn?

SVAR: Era subtila kroppar behöver lämna ifrån sig bördan som den fysiska kroppen, den grova fysiska materian, utgör. Ni skulle inte kunna hålla er levande en livstid utan denna vila. Den fysiska materian är en börda för den verkliga personligheten. Jag menar detta bokstavligen. Ni behöver andrum från den bördan i en annan dimension där ni kan röra er och vara fria. I denna andra, vidare, friare dimension finns det avslappning och ni samlar styrka. Detta är i huvudsak den främsta orsaken till sömnen. Att frigöra sig från den grova materian och röra sig in i en vidare dimension återställer i själva verket de fysiska organen genom det psykiska blodomloppet, som förnyas under sömnen. De psykiska eller subtila kropparna utgör alltid orsaken; den fysiska kroppen utgör verkan.

Med stor kärlek lämnar jag er nu och välsignar var och en av er. Denna välsignelse inrymmer en stor styrka, en substans som kan ge sanning och förnyelse till din själ för att finna den nödvändiga uthålligheten och viljan att upprätta dig själv i dig själv.

Var i frid. Var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-06-16